

24.6.2010

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ

Θέμα: Αναφορά 0006/2010, του Mika Ollila, φινλανδικής ιθαγένειας, σχετικά με τα επιτόκια υπερημερίας κατά την εισαγωγή οχήματος στη Φινλανδία

1. Περίληψη της αναφοράς

Ο αναφέρων καταγγέλλει ότι το φινλανδικό κράτος επιβάλλει επιτόκιο υπερημερίας 9% κατά την εισαγωγή οχήματος. Το ύψος του επιτοκίου είναι κατά πολύ υψηλότερο από αυτό που ισχύει για τις τρέχουσες τραπεζικές συναλλαγές και, κατά την άποψη του αναφέροντος, αποσκοπεί στην αποτροπή της εισαγωγής οχημάτων από άλλα κράτη μέλη, με αποτέλεσμα να συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων στην ΕΕ.

2. Παραδεκτό

Χαρακτηρίστηκε παραδεκτή στις 19 Απριλίου 2010. Η Επιτροπή κλήθηκε να παράσχει πληροφορίες (άρθρο 202, παράγραφος 6, του Κανονισμού).

3. Απάντηση της Επιτροπής, που ελήφθη στις 24 Ιουνίου 2010.

Το φινλανδικό κράτος επιβάλλει επιτόκιο υπερημερίας 0,5% επί του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου αυτοκινήτων κατά την εισαγωγή ενός οχήματος στη Φινλανδία. Το εν λόγω επιτόκιο είναι κατά πολύ χαμηλότερο από εκείνο που επιβάλλεται για τις τρέχουσες τραπεζικές συναλλαγές. Ο αναφέρων καταγγέλλει ότι το χαμηλό επιτόκιο αποσκοπεί στην αποτροπή της εισαγωγής οχημάτων από άλλα κράτη μέλη, και επομένως αποτελεί εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων στην ΕΕ.

Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί επανειλημμένως ότι οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να λαμβάνουν επιστροφή των φορολογικών επιβαρύνσεων που εισπράχθηκαν σε ένα κράτος μέλος κατά παράβαση των διατάξεων της ΕΕ. Το δικαίωμα αυτό αποτελεί συνέπεια και συμπλήρωμα των δικαιωμάτων που απονέμονται στους πολίτες από τις διατάξεις της ΕΕ,

όπως ερμηνεύονται από το Δικαστήριο. Συνεπώς, το εν λόγω κράτος μέλος πρέπει, καταρχήν, να επιστρέψει τις φορολογικές επιβαρύνσεις που εισπράχθηκαν κατά παράβαση του δικαίου της ΕΕ.¹

Ωστόσο, από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου προκύπτει ότι ελλείπει ρυθμίσεως της ΕΕ όσον αφορά την επιστροφή των αχρεωστήτως εισπραττομένων εθνικών επιβαρύνσεων, απόκειται όντως στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους να ορίσει τα αρμόδια δικαστήρια και να θεσπίσει τους διαδικαστικούς κανόνες ασκήσεως των ενδίκων προσφυγών που αποσκοπούν στην κατοχύρωση της προστασίας των δικαιωμάτων τα οποία οι ιδιώτες αντλούν από το δίκαιο της ΕΕ. Επίσης, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι οι εν λόγω εθνικοί κανόνες δεν πρέπει να είναι λιγότερο ευνοϊκοί από εκείνους που αφορούν παρόμοιες προσφυγές της εσωτερικής έννομης τάξεως (αρχή της ισοδυναμίας) και ότι πρέπει να είναι αποτελεσματικοί, να μην καθιστούν δηλαδή αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που χορηγεί η κοινοτική έννομη τάξη (αρχή της αποτελεσματικότητας)².

Στην προκειμένη περίπτωση, εξ όσων γνωρίζει η Επιτροπή, δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι έχουν παραβιαστεί οι δύο προϋποθέσεις που αναφέρονται ανωτέρω. Κατά συνέπεια, εάν ένας πολίτης δεν είναι ικανοποιημένος από την κατάσταση, θα πρέπει να καταφύγει στα εθνικά μέσα προσφυγής – διοικητικά ή δικαστικά.

¹ Βλέπε, ειδικότερα, τις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-192/95 έως C-218/95 *Comateb* κ.λπ., σκέψη 20· τις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-397/98 και C-410/98 *Metallgesellschaft* κ.λπ., σκέψη 84· την υπόθεση C-62/00 *Marks & Spencer*, σκέψη 30· και την υπόθεση C-147/01, *Weber's Wine World*, σκέψη 93.

² Βλέπε, ειδικότερα, *Metallgesellschaft* κ.λπ., σκέψη 85, υπόθεση C-255/00 *Grundig Italiana*, σκέψη 33· και *Weber's Wine World*, σκέψη 103.